

kun gjort, hvad jeg ansaae for min Pligt. Mor talte altid om Dem med saa megen Paaskønnelse. Derfor veed jeg med Sikkerhed, at det er hendes Ønske, jeg har udført. Men jeg kan ikke tvinge Dem til at tage mod Pengene. Dersom det er Deres Alvor, at De ikke vil disponere over dem, finder jeg vel nok en anden Anvendelse for dem.«

Præsten tog forlegen Øjnene til sig og svarede:

»Det er naturligvis en anden Sag. Naar det forholder sig saadan, tager jeg med Tak mod Hjælpen.«

Af Frygt for at rives hen af Stormen i sit Sind slog Jytte hurtigt ind i almindelig Samtaletone. Hun vilde for enhver Pris undgaa en af de Samtaler, de havde ført saa mange af paa Storeholt til ingen Verdens Nytte. De forstod dog ikke hinanden. De talte ikke samme Sprog. Den Verdensaand, som han kaldte en kærlig Gud, der havde taget Menne-skenes Skyld paa sig, var for hende en Mørkets Blodgud, hvis Synder Mennesket af Enfoldighed og Frygt gjorde til sine. Hvad nyttede det da at tale sammen? Hun ønskede blot, at han vilde gaa.

Johannes Gaardbo mærkede det. Af hendes anstrengte Ro og nervøse Blik forstod han ogsaa, at det endnu vilde være unyttigt at tale til hende om Trøsten fra Naadens Kilde. Det maatte vente.

Han havde den dybeste Medlidenhed med hende.